

— Ваше Императорско Величество — съ почитателенъ поклонъ отговори Османъ — азъ само изпълнихъ воинскиятъ си дългъ и се надѣвахъ, че съ това ще заслужи не само признателността на отечеството си, но и милостивото внимание на Ваше Величество и уважение на Вашата армия.

— Знаехте ли вие нѣщо, досѣжно завземането на Вратца, Правецъ, Етрополе и Орхание ?

— Господарю, нищо не знаехъ. Почивайки отъ злополучния за насъ бой при Горни-Джбникъ, въ продължение на 45 дена никаква вѣсть нѣмахъ въ Плѣвень.

— Много ли храна още ви оставаше ?

— Само за 5 дена и въ надвечерието на опита ми, тя бѣше раздадена на войниците.

— Въ знакъ на уважение къмъ вашата храбростъ азъ ви повръщамъ саблята, която можете да носите и у насъ въ Русия, дѣто надѣвамъ се, че не ще имате причини за каквото и да било незадоволство.

Съ чувство на признателностъ Османъ ниско се поклони на Царя и излѣзе на двора, дѣто командирътъ на пѣшия конвой на главнокомандующия полковникъ Ключаровъ подаде Осману символическо клонче, получено отъ Плѣвенци въ смисълъ, че плѣнената турска армия и доблестниятъ ѝ прѣдводителъ не се намиратъ вече между неприятели.

А както е извѣстно на щикочетъ на руския гренадирски корпусъ се сломи послѣдниятъ устой на Османъ-пашовата армия, която въ численостъ 44,000 войници, въ това число 10 паши, 128 щабъ офицери, 2,000 оберъ офицери, 77 топове, маса оржжие, бѣ плѣнена отъ войскитѣ на Царя.